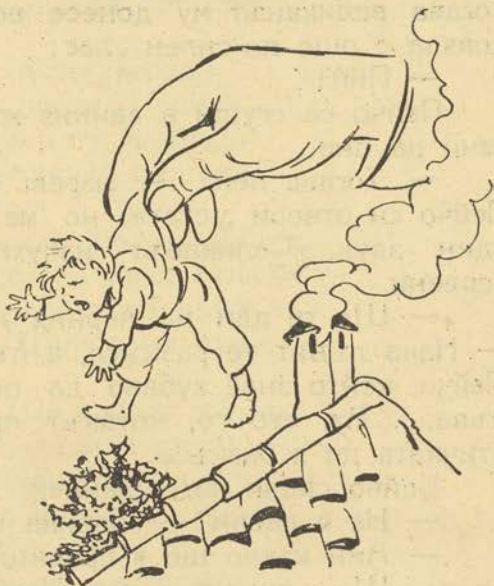

— Чедо, аз отивам за храна. Довечера ще бъдеш сит като попско чедо на задушница. Стой си в къщичката и ме чакай. Не излизай навън, защото злият великан, който живее в големия камен дворец насреща иска да те открадне.

— Какво ще правя, мамо, докато се върнеш?

— Пей, чедо!

Пейчо остана сам и почна да пее колкото му глас държи. Изпя всичките песни, които беше чул от майка си. Настана пладне. Пейчо огладня. Забрави поръчката на майка си, напусна къщичката и влезе в двора на великанския дворец. Озърна се и що да види? Насред двора имаше едно огромно, като кораб за грозде корито, подпряно с тояжка.

Едно въже се бе проточило от долния край на тояжката до прозореца на двореца. Под коритото някой беше наредил цяла трапеза с ядене. Гладният Пейчо преглътна, огледа се наоколо и, като видя, че няма никой, влезе под коритото и почна да лапа. Тогава някой дръпна въжето, тояжката се отплесна и коритото захлупи Пейча.

— Най-сетне те пипнах, — изрева великанът над коритото, провря си ръката и хвана пленника за двата крака. Отнесе го в двореца. Вътре Пейчо видя някакъв страшен огън — като харман. До огъня стоеше едно страшилище, много по-голямо от великана, с прозорци над очите. То държеше в ръцете си един железен шиш и нещо плетеше.